

ლიტერატურული გაზეთი

№3 (331) 17 თებერვალი - 2 მარტი 2023

ბამოლის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

დათო მალრადე

DOUBLE ON THE ROCKS

ბოლო დროს საკუთარ თავს ვეძებ ნიადაგ,
...რატომღაც აქამდე არასდროს ვეძებდი,
წყალში ვარ,
ცაში თუ
მივყვები ლიანდაგს,
მსურს თავის შეცნობის ვიპოვო რეცეპტი.
ძველი ფოტოები სულ მოვფანტ-მივფანტე
ახალი მასკებიც მივუგდე მემასკეს,
ყვავილებს მივართმევ დიდებულ ინფანტას,
რომ სარკე ვეთხოვო დიეგო ველასკესს.
თავის მოძიება ხუმრობა როდია,
საძნელო საქმეა
და თანაც საფრთხილო, —
თუ შეხვდი საკუთარ ნიღბის პაროდიას,
ან, მოულოდნელად სარკემ თუ გამხილოს.

მტრედს ვატან პოემას, —
საფოსტო სიმბოლოს,
თუ წყალზე მივყვები მუცლიან იალქნებს,
თავს ვეძებ იქ, სადაც მინდა, რომ ვიპოვო
და არა იქ, სადაც უთუოდ მივაგნებ.
ცის მიზიდულობის კანონზე ვმუშაობ
და მაინც ისააკს ეცემა ვაშლები,
ნეტავი, ვიცოდე, ვაშლს რა დაუშავე,
რას იზამ, ხანდახან ვაშლებსაც ვეშლებით.

გარსია ლორკასგან გახსნილი იარა
არასდროს არ მტოვებს ცრემლების გარეშე,
— ეს ბოშა ბიჭია,
არმსტრონგი კი არა,
ვინც ფეხი დაადგა პირველად მთვარეზე.
მეც მინდა, რომ სული მთვარეზე დავლიო,
ლექსებით ავანთო ვარსკვლავთა ნაკრები, —
ასე შემოჰქონდა ესპანურ გალიონს
ცივილიზაცია გაშლილი აფრებით.

საკუთარ თავს ვეძებ ნიადაგ იქ, სადაც
მინდა, რომ ვიყო და
მინდა, რომ მჯეროდეს,
რომ ოქროს ქოთანზე გაზრდილი სისადა-
ვის სიდიადესთან მარცხდება ჰეროდე.
თავს ვეძებ იქ, სადაც მოხუცი ეზოზე
იგავით მანიშნებს ორლესულ ჩანაფიქრს,
იქ, სადაც უთქმელი დარდი აქვს მეზობელს
და მინიშნებაც კი არ უნევს არაფრის.

პაპსა კი კიტჩისკენ სინათლის სიჩქარით
ინევს და იჩქარის, რომ ცხვირი მიადოს,
only for staff-ის რომ განეხვნას ჭიკარო,
როგორმე, ერთხელ და სამარადიადოდ.
სოტბიზეც გაძვირდა იაფი აფიორა,
ისე, რომ მარჯვენამ დაკარგა ცაცია
და შავი კვადრატი, —
როგორც მეტაფიორა
ჩანს, როგორც სიბნელის ლეგიტიმაცია.

მე კი კვლავ მებრძოლებს საბრძოლოდ ვაქეზებ,
თუმცა ჩემს შეძახილს შენ უნერ ლაიქებს,
— მხედრებთან მკაცრი ვარ!
— ცხენებთან ფაქიზი...
ეჰ, თუმცა შენ ამას, აბა, რას გაიგებ...
მონყენის ნუთებში, თანაც თუ შევთვერი,
და ვიხსნი მხრებიდან სამყაროს ზენოლას,
ასეთ დროს მაგონებ ელდარის შედევის
უკვდავი ფილმიდან აგულის პერსონაჟს.
თუმცა... მე ვიკითხო,
თორემ შენ რა გიჭირს,
მე, ვინც რომ ნიადაგ თავს ვეძებ საკუთარს
და თავის შეცნობის მცდელობის ნაბიჯი
ვეჭვობ, რომ წამადგეს ცხოვნების საბუთად.

უფალმა დალოცოს ალონსო კიხანო,
დუქანი ჰგონია სამეფო Palazzo,
უფალმა დალოცოს ამხანად, იმხანად...
ქედს უხრის მედუქნეს ხელმწიფის სანაცვლოდ.
ცალ მუხლზე ჩახრილი ქედს ვუხრი მზარეულს,
მის ჩამჩას აღვიქვამ ხელმწიფის რაპირად
და ვანდობ საკუთარ განზრახვას არეულს, —
სურვილს, რომ პოეტად კურთხევას ვაპირებ.
— მაკურთხე პოეტად,
თქვენო ბრწყინვალეებო!
და მხარზე ხმალივით შემახე ჩამჩა, რომ
ქედმაღალ კრიტიკოსს თავისი სწავლება
ავდგე და ბურთივით უკანვე ჩავჩარო.
ფილმის აგორაზე მივდივარ ელინი,
ათვისც ვეძახი:
— მომყევი ლაჩარო!
რომ „რვანახევარი“ მაესტრო ფელინის,
როგორც აღსარება, მივილოთ საჯარო.
მეც მახსოვს კრიზისში ნაძებნი ნუგეში, —
ნაცარში პირველად ჩავარდა კოვზი რომ...
მაინც გავანათე ფურცელზე დუ-ბეში
და ბარმენს გავძახე:
— Double, please, on the rocks!

საკუთარ თავს ვეძებ, ნაპირის ალიონს,
სადაც რომ მომლაშო, ნოტიო გემო აქვს,
...საპორტო ქალაქში ესპანურ გალიონს
ცივილიზაცია აფრებით შემოაქვს.
სადაც გადარჩენის მღერიათ არიას,
სადაც უკვდავება სწამთ ხელშეუხებში...
და ანდერძს ვკარნახობ ნაცნობ ნოტარიუსს,
უცვლელად ჩანეროს შემდეგი მუხლები:
— არ ვტოვებ მომავალს, —
არც ვეფხვის ანაბრად, —
არც მერნის ანაბრად, —
არც დაჭრილ არწივის, —
და რადგან ამ ტრიოს ვალმერთებ თანაბრად,
ვეცდები, ვათრიო მძიმე ჯვრის ნაწილი.

ზაალ ებანოიძე

დასაშვები მარტოობა

ვინ დაძრახავს, ნაბიჯ-ნაბიჯ ბერდებოდეს,
სისხლი წვეთავს გადახსნილი მაჯიდან;
ჰაი, დედა! — თქვენ რომ ეიმედებოდეთ,
თავის თავთან მეგობრობას რა რჯიდა.

გულში მღერის: „მარტოობის ვპოვე სორო“,
გულში მღერის: „შელამების ბინდია“,
სხვისი აზრი, ოღონდ თავად მოენოვოს,
სხვისი აზრი უკვე ფეხზე ჰკიდია.

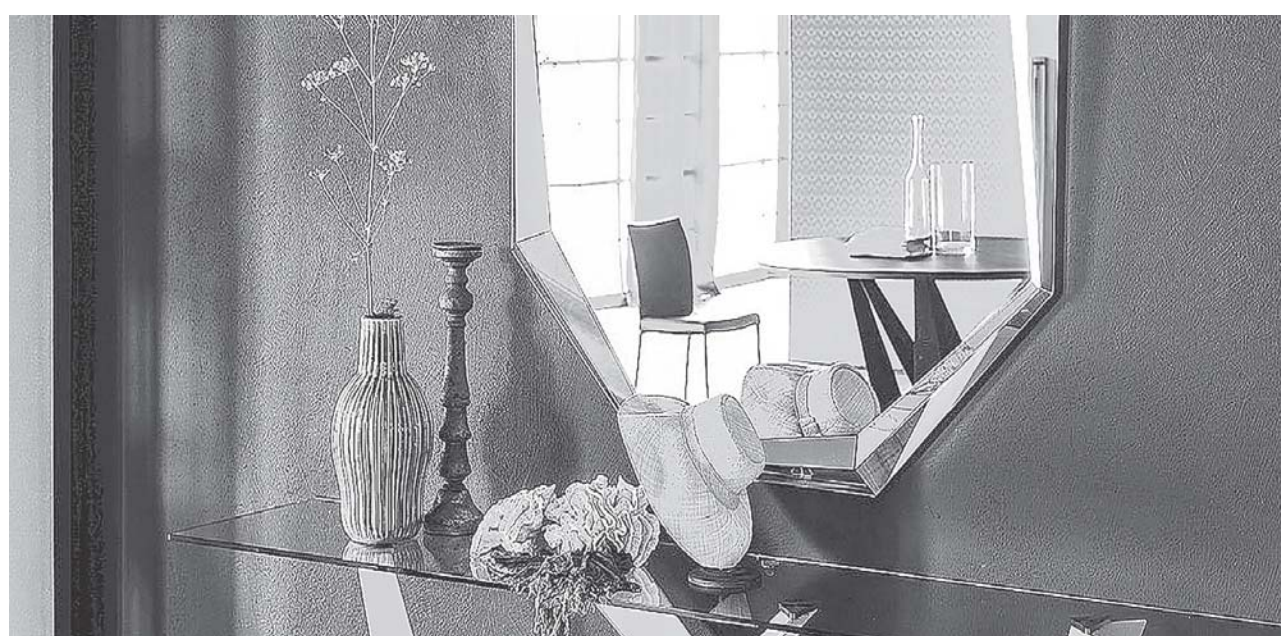
დღემდე ბევრი ღამე თეთრად უთევია,
მიზეზ-მიზეზ თვალს არიდებს თავხედებს;
რიბირაბოს, თუ იგივე უთენიას,
სიზმრებიდან მორცხვად ამოახედებს,

თავს თავადვე, თავს თავადვე აგულადებს,
ოცნებაში, როცა მახვილს ამოსწევს,
და სიშორეს „იმ გულიდან“, „ამ გულამდე“,
მთელი ღამე მისხალ-მისხალ ამონმებს.

რამეს რომ წერს, რამეს როცა ესიტყვება
(დე ჩანგმა თქვას — „ფაქტოა“ თუ „იურე“):
მტრის ჯინაზე. ლექსში ცოცხლობს,
ლექსში კვდება
და ღარიბულ სახლ-კარს ამითიურებს.

ხამუშ-ხამუშ, ზომიერად ეტანება
ხელი ჭიქას მარტოობის ტაბლაზე;
თუ აფასებს — ძილ-ბურანის ნეტარებას
და ფიქრებში ჩაღრმავებას აფასებს,

ვინ დაძრახავს, ნაბიჯ-ნაბიჯ ბერდებოდეს,
სისხლი წვეთავს გადახსნილი მაჯიდან;
ჰაი, დედა! — თქვენ რომ ეიმედებოდეთ,
თავის თავთან მეგობრობას რა რჯიდა.

ზაალ ებანოიძე

რწმენის კოცონი

ვინ იყო ბოლო მეციხოვნე, ვინაც გოდოლთან მზეს იშველებდა მკერდზე ფარივით? — თვალის მარილი ცას შეატოვა და შენს ბალახებს წარეტანა უკანასკნელად.

მერე ვილაცის შეცივრულ ბაგეს ჩამოტყდა სიტყვა: შენ ხარ ფენიქსი, — წინაპრის სულით საკუთარ ფერფლში აღმოცენდი და ისრის წვერით ამოლამბულ ჟამზე იხარე.

შენი გვირილით — მცირე შუქით — ამ უღრანებში გზას მივიკვლევ, სად ფრინველივით იკარგება ხშირად ძახილი.

აქ, გარდასულთა რწმენის ნამსხვრევებს მოვუყრი თავს და ვდგები კოცონთან: ღამის ტვერიდან გამოდის კაცი, ვისაც ფრთიანი ლექსი მოსწონდა.

ანთია ჩემი იმედი — ოცხე და ამ ტყეების თრთოლვას მაძალებს, მიხსენებს ყურთან უძველეს ქალაქს და თავის ქალას მილიარდი კითხვებით მიცესებს.

არქიმედეუს კანონის პარალელი უსინათლო ღამეები

თავსასთუმალთან დაინყობ წიგნებს და ჩამრთველს ტოვებ ჩართულის ნიშნით, როცა იქნება აინთოს იქნებ — და თვალმაც იმ დროს ჩაჟონოს წიგნში. ჩაიძირები საკუთარ თავში და აყურადებ ამომგდებ ძალას — მითხარი, უფრო მეტი ხარ ბავშვი, თუ ბრძენის ხარჯზე — ბავშვობას მალავ. გემსხვრევა ტანზე აკლდამა ღამის, გტოვებს დროებით ავი ზმანებაც; და კანტი-კუნტი ყვირილი მამლის ეპატიჟება დღის მობრძანებას, სარეცელიდან აიკრეფ სხეულს, ბნელის უფემური ხელით აკეპილს და შეუდგები საზრუნავს, ჩვეულს, — რაზეც დგას მაინც ეს ყველაფერი.

ბალახის ღროვა

ვის ეკუთვნოდა კორჩიოტა, ანდა იების ცვარი ვის სევდას მომჩიოდა, ვედები ასე ათასგვარ წვრილმანს, თუმცა აპრილით შეფერილ წვიმას, როდესაც ტყიდან გაგონილი „კაფე“ და „თესე“ ამოჰყავს მწვანე ბალახის დროშად — სურვილებისთვის იღება ზეცა...

მერე კარგა ხანს, ლოლოების შეტბორილ ვერცხლად კაიფობს ცეცხლი დანთებული იჭვის კერაზე და მიდის ეს გზა, რომელზეც ყველა თითო ყვავილის გამხდარა ღირსი.

იქ, სადაც მრუმედ შებოლილი მთა არის ნისლის და კლდეზე კალთით ჰკიდია ქარი, დროდადრო მძიმედ იღება კარი.

მე ვიცი, შენი მზრუნველი მზერა ჩემზე დანდობილ ამ სანახებს თვალდათვალ კერავს

და ფანტავს ლოცვის მარჩენალ მარცვალს, რომელსაც კაცი უნდა მიჰყვე ხელის ცეცებით.

ვდგები!.. ვეცემი!.. — წუთიერი სოფელი ესე, ვიდრემდე თავის მაცდუნებელ ხმითა და ფერით, ჩემს ყოველდღიურ ყოფაში მღერის.

საერთო ხელწერა

ჩაგძირავს ჩანგი, ჩაგძირავს ლირა, საკუთარ თავში ჩაგძირავს თვალსველს, და სწორედ ამ დროს მეშვები ხშირად, რაც იმას ნიშნავს, რომ იქნ რასამე. ჩემზე კი არა, მე შენზე ვყვები, (ძნელსახილველის მოხილვას ვლამობ), და მკითხავით არ მტკივა ყბები ყალბად ატეხილ მთქნარების გამო. იქნება ამ დროს შენც ფიქრობ ჩემზე (მჩატედ მიმოდის ჩვენ შორის როლი), მშვიდი მგლები ყმუიან სერზე, თუ თავს გვახსენებს შვილი და ცოლი. ჩამოიჩეჩა ღრუბელი — მატყლი — ცამდე აშვერილ მთების კბილებზე; სადღაც სულ ბოლო გაიჭრა კარტი და ხელზე დანა გადაიღეს. ერთი „მე“ ამ დროს გარედან გიმზერს და მუხლიც უკვე იქამდე უთრთის, ვიდრე „მეორე“ შედგება ქიმზე და ნახტომისთვის მზად არის წუთი. მათი საერთო ხელწერა — ლანდი, მათი საერთო ხელწერა — ჩრდილი, ქუჩაშიც ორის ღიმილით დადის და თვალზეც ორის დედება თრთვილი. ამყვება ხელზე სურათი ძველი: მონტევიდეოს ხელთათმანს, ვინროს, იძრობდა, როცა გამოჭრილ ყელით კაცს დაესიზმრე და თავი იცნო. ბედის ამგვარი იგავით აცრა და არა რამე ჯადო და ხვითო, როგორ იქნება, ბოლომდე, კაცმა, ჩვეულებრივი სიმშვიდით ზიდო. გამოიხედავ სარკმლიდან შიშით და წუთიერის ჭვარტლი თოვიდან იხსენებ — რაც რომ უძრახე პირში მოკეთეს, მაგრამ რა გამოვიდა. ხელისგულზე ბებერებს ითვლი — გადანაჭერზე კორძის მაგვარებს; შეგიმარლდა მრავალჯერ ხვითქი, მაგრამ ცხოვრება ვერ მოაგვარე. ღარიბი კაცის ღარიბულ ჯამთან ჯალაბის მაინც მოძრაობს ყბები; კუს ბაკანივით გადიძრობს ზამთარს მინა და ისევ პირისპირ ვდგებით. გულზე როყიო მოგხვდება დაღლა და მუხლებამდე ჩაჟონავს სუსხი და თვალებიდან ამოსულ ღაღღას თუ შიშს ორთავე ლულიდან ესვრი. ხარ მონადირე საკუთარ სევდის, ამგზავრებული ფოთლების ხოროს; რადგანაც ცხადში ვერ ცხოვრობ დენდის ცხოვრებით, ძილში ხომ მაინც ცხოვრობ.

თვალჩაპარდნილი სამყარო

ზენიტზე ახლაც პალმები დგანან, შორს — ჰორიზონტი თუ თეთრი ვენა, და სიზმარ-სიზმარ და ჭალა-ჭალა წინა წლის ჩალა ამძაფრებს მზერას.

ფერიდან ფერზე ასხლტება სხივი და ღელავს ყანა ჭვავის და პურის; და ღობე-ღობე ჭინჭრაქა ჩივის და მარცვალ-მარცვალ აგროვებს ყური. ეს ყველაფერი — შენში და შენად აყვება რა რო გაჩენილ კითხვას, თანდათან უნდა გარდაქმნა ენად ან საგნად უნდა აქციო სიტყვაც, აღფრთოვანება — მონყენის მერე და ცრემლის კვალზე გამდგარი ნამი; და ხედავს თვალი აფოფრილ ღელეს და აწვდილ ხელებს ჩამშრალი ხრამის: სევდიან ნალკოტს ამატებ ტვირთად საკუთარ სევდას და დგები განზე: გადაიარა თვალდათვალ ზვირთმა შუადღის ხვატში ტბის სილამაზე, და მიზეზ-მიზეზ აყოლა უნდა ამ ჭალებს, როცა პოეტის სიმზე, აიტკენ მარჯვენს მიტანილს გულთან და გამოხედავს გაქცეულს ცისკენ, გაქცეულ სიტყვის ბილიკზე დგახარ და აქეთ-იქით გენევა ლექსი, და მალა — ჩალით დახურულ თავანს — თუ ცას ხანდახან ნაპერწკალს ესვრი. ამძიმებს სმენას დუმილი ჭარბი, ამჩატებს მზერას ლალი და შინდი; და ცისარტყელის გახეთქილ წარბით მოდის საღამო და მოდის ბინდი. წარღვნის წარჩენი და წარღვნის კვალი აქა-იქ ახლაც ლივლივებს ტბორად; ნაიყრის ფოთოლს და ზენა ქარი გაიარს თვალში შეფერილ ზოლად. გადიფრენს ცაზე უეცრად ძერა და აფრთხობს მზერას ფარფატა გრილო; და თვალჩაგარდნილ სამყაროს კერავს, და თუ ვერ კერავს — ხომ მაინც ცდილობს,

სათქმელი შიშისმინის მებზარობით

იგრძნობ — მიზეზ-მიზეზ ხმაურდება ხელის კუნაპეტში ცეცება, როცა ლეგენდების დაურვებას მკაცრი სინამდვილე ეცდება.

ხედები — კანი ჩუმად გესუსხება — ხათრად ატარებენ გამოცდას, ბნელში სიარული ლექსს უხდება — ლექსის სინათლეზე ამოსვლას.

ამჩნევ — ალაგ-ალაგ ამობედავ — თუმცა სულ ერთია — იტყვი სად — ღამის გააზრებულ გამოხედვას თავში დარწმუნებულ ბრიყვისას.

გჯერა — ბარერი გემონება და მეც იმათ შორის მგულისხმობ; „მაჯა დაივალებს შემონებას ყელში ამოჩრილი გულისო“...

უსმენ — სიტყვა სიტყვას ენაცვლება — ჭარბად იცლება და ივსება; ამხელს საფეთქებლების შენაცრება ნლების შეჯამებულ ღირსებას.

ხედავ — ალიონი ისარკება — ძილში რიჟრაჟამდე მისულხარ, ეს დღე შენზე უფრო ვის აკლდება, ეს ცა შენზე უფრო ვის უყვარს.

წუხარ — არაფერში არ გეთვლება თუ თავს ვერავისთან იმართლებ; მაინც ბურბუმელად აგეთლება — მკერდზე აგეთლება სინათლე.

სამყაროს პროფილი

მინაზე, როგორც მდინარის ფსკერზე (ჩაძირული ვართ ეთერში რადგან), ძველ ნაფეხურებს — ბრტყელზურგა თევზებს თანდათანობით კარგავ და კარგავ. თანდათანობით გშორდება, მიდის, გზები — დღემდე რომ ფეხზე მოგება, და ხელისგულზე არ რჩება მინდი შენს მოჩვენებით გაბოროტებას. საამო, მაგრამ დამლელი რული გეპოძა ლილო-ჭრილო დარებად, და ამბობს მაჯა, ნატკენი გულით, ძარღვებში სისხლის მიმოტარებას. რა ჩაჩეხილის შეგრძნებას ბადებს სხეულში მარტის მზე და ხურვება; ასე გგონია, გესროლეს ბადე და მალე თავზე დაგეხურება. ნუხელის ხელი აუკარ სიზმარს, კომპარს აუკარ და მოჩვენებას; მეც ახლა უკვე იმდენი წლის ვარ — კაცს რომ სიზმარი დაეჯერება.

როცა შორიდან საღამოს უმზერ — შენგან მიმავალ რამე ახლობელს, ძალაყინებით დაძრობილ ლურსმნებს თუ ჩამავალ მზის სხივებს ვაგროვებ. ვინ დააჩინა სახეზე ხელი?! — ცისარტყელებმა ფიქრი აშალეს; და ცას — ქსეროქსზე გადასულ წერილს ღია თვალები გადაამშრალეს. არც რო ჰქონია სხვაგვარი ყოფა, ვინაც სამყაროს პროფილს უყურა; და გულს — გავარდნილს სხეულში თოფად — საღამოს მწუხრი წამოუხუარავს.

მისალეპი პარაღოქსი

ყვიის მამალი — რიჟრაჟის მაცნე და წყდება ცისკრის ვარსკვლავი — ღილი, გავჭალარავდი, ამათზე რაც მე, ამათზე რაც მე ვმღერი და ვტირი.

გულს უსმენს „ერთი“ და ღამეს უსმენს და ძაღლის ყეფას — წამოსულს „შორით“ ... ის, ის „მეორე“ აბიჯებს ლურსმნებს, შიშველი ფეხით აბიჯებს მგონი.

ეს ხდება კედლის შიგნით და გარეთ. ცივია ღამე და შუბლზე ხვითქი; და უძილობა ჰკიდია თვალებს — ყველაზე მჩატე და მძიმე ტვირით.

ეს დუმილიდან მონვერავს სხივი, ან ლაბირინთის იხსნება ფარდა. თვალს ვაპატიოთ — გონება ცივი — თუ ამჩნევს რასმე წყვეიადის გარდა.

ამჩატებული მარტოობით, ძვირფასო დედა — მიწაო ჩემო, სისხლო და ხორცო, ჩემს გარდა რაკი ვერავის ვხედავ, მეც სიზმარი ვარ თუ მართლა ვცოცხლობ.

ავჯანყებვიარ სინამდვილეს — ძველისძველ მოდელს, ყოფნა-არყოფნის ტკივილით სავსეს; ხმა მენალმართა, მასმიე ოდეს და მტერის სამოსით მოგადექ კარზე.

ვდარაჯობ მერე მდუმარების ბაიბურიდან ამოსულ მზეს და ამოსულ მთვარეს; მახურავს თავზე ცა — ლივლივა ფაიფური და ცეცხლად ქცეული კომეტები მიდაღავს თვალებს.

ამოქსოვილი აბრეშუმის პარკია სივრცე, დედაო ჩემო, შენ სახელზე მე რომ მეღირსა, და რადგან გვინდა უუშორეს ვარსკვლავებს მივწვდეთ, დროდადრო უნდა ერთმანეთი მხარზე შევისვათ.

დამძიმდა სიტყვა — ბოლო იმედი — წყალწალღებულის ბალახი ბოლო, რაც იმას ნიშნავს — უკვე მივედი და კედელია ზურგსუკან მხოლოდ. ესეც შენ! — შანის მოგებით ვიტყვი ჩემს თავზე, მცირე ყოყმანის შემდეგ, და მეტკინება ნაძრახი ფილტვი, რომელსაც ჩუმად ვმკურნალობ დღემდე. იწყება უკვე არყოფნის შიში და ფურცელ-ფურცელ ტოტიდან ვწყდები, იღვევა ასე საათი ქვიშის, თუ არქაული ხვიმირა წლების. თუ ვკვდები, შენი სიზმრებით ვკვდები და ცხადში თეთრი ყვავილი მკოცნის, ჩემივე ლანდი მიჭირავს მხრებით, სხვებისთვის უკვე ჯვალო და ძონძი. თვალის სიმჩაბით გეხები ზოგჯერ, ეს ნამი მერე კარგახანს მყოფნის და ვსწავლობ ასე — თავს როგორ მოვრჩე და შეუმჩნეველად შევიპრო ოფლი. მოზერის ზმუილი საღამოს ფერით ხანდახან ზიარ სინანულს კერავს, და მე მგონია, ეხება ხელით ვიღაცა ამ დროს ჩვენს ბედისწერას. ის — გადასული ნაწერის მსგავსი (ცხადში კი არა — ნანახი ძილში), გაჟღენთილია დუმილით ხავსის და კარზე მომდგარ წყვეიადის შიშით.

სიცხადის კედელი

ჩრდილოვან ხეთა შრიალით მოდის მარადიული სიმშვიდის ხმები... გათასმულია ხავსიანი სამარის ლოდი სუროს ძარღვეებით და სუროს თმებით. აქ უწინარეს კრძალვა და რიდი და მუხლებიდან წამოსული რთვილი და ნამი,

ლიტერატურული გახეთი

მრუმე ნათელით და მრუმე ბინდით შემურულია მდუმარების ყოველი წამი. მძიმდება გული და ჩნდება თვალზე ცრემლი, ათასი ხსოვნის დამტევი, მწუხარებისგან თავის დახსნის სურვილი დაგძლევს, მაგრამ დარდისთვის გაჩენილა აქ ყველაფერი: დაფნაც, გრანიტიც, შავი მესერიც, ნარზე დამჯდარი ჩიტი ნიბლიაც... და რასაც ამ დროს მოთმინებას დაესესხები — ფიქრი, ფიქრი და მხოლოდ ფიქრია. ფიქრების მიღმა, მიწიერს და ზეციერს შორის, მწარე სიცხადის დგება კედელი და მხარზე გვადევს უხილავის დამღლელი ტორი, ნუთისოფელთან იძულებით შემრიგებელი.

თავ-ბოლო ერთი — სიბერის ცალად, ისევ ბავშვობა და ცრემლი მისი... აქა-იქ ჭალას აჩნდება ჩალა, აჩნდება ყანჩა და თეთრი ნისლი. სმენის ნაშლეკავ დუმილის ფონზე, მინდვრის ყვავილებს ჭერად რომ შევნის, — ერთი ბზარია — მესკიის მორზე, და გულისცემა ხანდახან შენი. გამოქცევიხარ ნადიმებს გლოვის, ლხინის ტრაურებს და ქვეყნის ყაყანს; აჰა, ნამდვილი ფარჩა და მოვი — სულ პირველად რომ ადამმა ნახა.

უსახელო სინათლე

არც რო მართლა თვლემა იყო, არც რო მართლა გეძინა, — კურცხალ-კურცხალ აფრთხობდი წამწამებთან მისულებს... გაორებამ ამნაირმა, შიშები რო შეგძინა — თავთან დაუკითხავად წამოდგომა ისურვე. შეაგროვე სიზმრები ღამეების მარაგიდან, სენაკს დაემშვიდობე და გააღე კარი, როცა ქარი — სოპრანო, კონტრალტოში გადავიდა, ესე იგი ნიავში გადავიდა ქარი. ლამის მთელი ცხოვრება კოშმარებით იმოსები, არც რო გიკვირს — წამებას თავი ნებით მიანდე; აჯანყდება ხანდახან ტექსტებს შიგნით მიმოსვლები და ზედაპირს მოთრთვილავს უსხეულო სინათლე.

მორიელის ლანდი

ნიავეს აუხირდები თუ საკინძეს იხსნი, ბორცვი ბორცვზე შემდგარი მთად რო გადაიზარდა: ჭალა-ჭალა დაცურავს — ყანჩაა თუ ნისლი და ფერადი ოცნება გაახლოვებს მიზანთან. აგერ — რამე მდინარე, აგერ — ტბორი რამე, ურჩი და უწონადო დაფარფატებს ჩრდილებ; ფეხაკრეფით მოიწვეს ახლა მართლა ღამე თუ ტალღებზე ასხლეტილ ხილვებს ემორჩილები: ვილინოს პროფილი, მორიელის ლანდით, საცეცები მოელის ხმების კაპრიზ შეხებას, აჯანყდება თანდათან მუსიკოსი — დარდი და თითებზე შემდგარი ღამე გაიტეხება.

ალარ ისმის „რაშო-რერა“, — სანატრელი ხმები და გსურს საფრთხის აშორება მეტაფორულ თქმებით. ჩაძირული ცხადი ძილში მიზეზია სიზმრის — არც რო — სიურეალიზმი, არც რო — ფუტურიზმი. იწყებ: „თუმცა“ ანდა „თურმე“ — სიტყვას სმენით ირჩევ; აფსუს, რა დროს აფათურებს ხელებს სულში ნიცშე. სევდა უფრო გემატება და მძიმდება თვალი, იწვის ცაში კელაპტრებად ჩინარები ჭალის. ზოგჯერ — მესენაკე ბერი, ზოგჯერ — სისხლის მონა, შესასა ჭრი და შესსას მღერი, შენი ადლით ზომავ. მაგრამ, მაინც დუმხარ, სადაც დევს სასაზღვრო ზოლი და გზა გადის უფალსა და ზნარატუსტრას შორის.

გულგრილობანარევ სიმშვიდეშიც მოჩანს ინტერესი ზოგად მოვლენათა ჯამის: იკითხება მოლი — გაზაფხულის დროშა, გალუმპული გრილი გამთენიის ნამით. იკითხება ლიბრი ზედაპირი ტბორის, რგოლზე რგოლის აცმა და ლივლივი ნელი: გაყურსულა ჭალა და ორ მინდორს შორის დევს საურმე შარა — გამოწვდილი ხელი,

ანწლი

და ტოკავს ახლაც ლერწამი ტბორთან — მესალამურე პატარა მწყემსი; ზამთარი მიდის და თითქოს მოთბა და თითქოს უფრო გნებდება ლექსიც.

ხე-კვიპაროსი — წინარე კაცი, ქალი-ლოტოსი — ისიც ასევე; „მე ვინ ვიყავი?!“ — იკითხავს აწწლი და მოკრძალებით თავს შეგახსენებს.

ფიქრი ძახველზე და ფიქრი ბზეზე, ფერაფერაზე — ფერში ნახავზე, ჯერ თითო-თითოდ ალაგებ ხელზე და მერე თვალში ერთად ათავსებ.

იღვრება ციდან ფერადი სითხე, სითხიდან — შუქი, შუქიდან — ჩრდილი, ჯერ თითო-თითოდ ასხლტება სიმზე, ჯამდება მერე და ერთად ტირის

და შედის ჩქამი, ჩქამი და ბგერა სიტყვაში — როგორც საკუთარ სახლში; შორს — წყალში ახლაც კანკალებს თხმელა — დედინაცვლისგან დასჯილი ბავშვი.

ხე-კვიპაროსი — წინარე კაცი, ქალი-ლოტოსი — ისიც ასევე; „მე ვინ ვიყავი?!“ — კვლავ გკითხავს აწწლი და მოკრძალებით თავს შეგახსენებს.

მობონება: „მკვდრის მზა“

საღამო. სოფლის პატარა ლელე. ჩხრიალი ართობს ხავსიან ყურეს, და ტანზე იცვამს იმდაგვარ ფერებს, რომ უნებლიე რიდს იმსახურებს.

იტყვი: ასკილი გამდნარა თალხში და ფერაფერას დარბევას ცდილობს, ამოიმშრალებს თვალს რიდით თავშლის: — ახლა „ისინი“ თბებიან, შვილო!

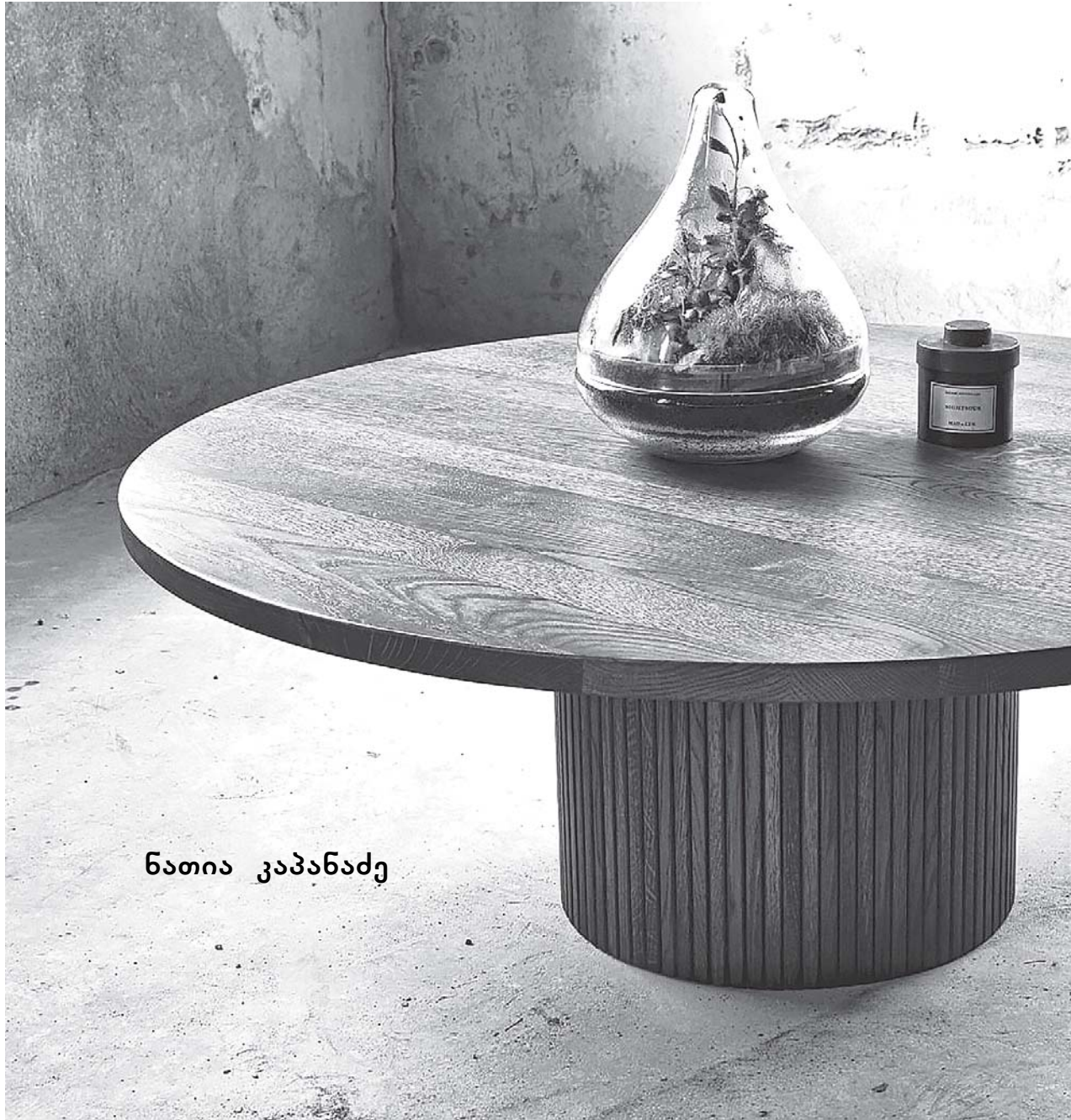
დაეძებ, მაგრამ არავინ არ ჩანს, არა და მოლზე თვალდათვალ ტირის შუქი და ამ დროს იყვილებს ყანჩა და სოფლის თავზე გადაგება ჩრდილი.

მერე ნარჩიტა დაფრთხება ნარზე, ძერაც უეცრად წააგდებს კისერს... მზრუნველი ხელი გახურავს თავზე მშობელი დედის და ლოცვას იხენ.

გამო-გამოჩინარდა, დასანახი გახდა, ძილის ანუ მცირედი მიცვალების ყამი; ეს საღამოც დაიდგამს მალე წყვეიადს ტახტად და საავდროდ გამზადილს შეიფერებს ამინდს. ადევნებულ საფიქრალს უნებლიეთ შეცვლი თუ ხელდახელ აფხიზლებ მთვლემარ თავდავიწყებას — სამოწყალოდ გამოწვდილ ხელს რო მოჰგავს ფესვი, მიწა რო შემოცლია და ჰაერში ირწევა. სისხლისა და ხორცის სიზმარეულ ყოფიდან, სიცოცხლეს რო ვეძახით, ვეძახით თუ ჰქვია, მგალობელი ფრინველი ეს-ეს არის მოფრინდა — თავის ოქრო ნისკარტით გამობმული ნიავეს.

შეშაღქცეულ ტოტზე გამხმარზა...

აირეკლება ლაფაროს ტბორზე ბოლო სხივი და ინაპერნკლებს მერე ღობესთან, დუმს არემარე, მაგრამ მაინც ფეხდაფეხ მომდევს ის ჟრიაშული, სულ პირველად რომ შემომესმა. ხმასანიერი ფართოვდება, რაც უფრო ბნელა (მცდარიც რომ იყოს, ავიჩემებ ამ აზრს დღეიდან), გადაიცვამს ტანზე ქათქათა პერანგს ჭალის ტყემალი და ღამეში ნათელს შეიტანს. ობლის ნადიდან დაბრუნებულს მწუხრმა მიყელა, მთელი დღე ხვითქი ქარის მჩატე კალთით ვიმშრალე, მინდა თუ არა, ამ ღამეში, გულთან სიმღერა გაიღარდილებს და შემნიშნავენ. „აღმოამორჩე თივისაჲ!“ — მკარნახობს ბნელი, „მწვანვილ?!“ — როცა ვაზუსტებ გვიან. გააზრებაში, წამიერში, ეტევა მთელი ყამი, რომელსაც დედამიწის ასაკი ჰქვია, ჩემო ტყემალო, იმერეთის უცვლელი გერბო, სიზმარ-ცხადიდან ამოზრდილო თეთრო თქმულებავ, გაეცხარია, ჩემ სტრიქონში რა მჩატედ გერგო ეს უნებლიე და ხალვათი გახმაურება. გადამდები აქვს სევდაც, ხალისიც, მდუმარებაში ამოსროლილ ბგერებს, გვიანებს... მღერის ტოტიდან მეღამა შესაბრალისი ხმით და თავის წილ ღამეს ნაზად ასევეიანებს. გამობმული ვარ გულით ამ ხმაზე და ავსულებმა ველარ გამსენეს, შეაბედდება შეშაღქცეულ ტოტზე, გამხმარზე, ძველი ტკივილი და სინათლით თავს შემახსენებს. სხვაც მრავალია, რაც ამ წყვეიადში მარადიული გხებით კელაპტრობს... ცრემლო ობოლო, ძილგატეხილ წამწამს შეაშრი და მომიტევე, ზოგჯერ ფრთებიც რომ მომენატროს.

ნათია კაპანაძე

სწორ გზაზე არა, საერთოდაც ვერსად ვერ ვივლი ასეთი შიშით. უნდობლობით. მცირე პაუზით — ჩემი თავისგან ვარ დროებით მე განდევნილი. შენ ნუ დაუცდი

იმას, თუ როდის მოგეცემა ძალა მამობის და როდის შეძლებ, რომ ნაბიჯი ჩემსკენ გადმოდგა, რადგან ფაქტია, რომ არცერთი შენ არ გამოგდის. ყველა გამოთქმა

დავიზეპირე. რაც წიგნში თუ სხვაგან წერია, იმის შესახებ, თუ რა არის მამაშვილობა და ვასკენი, რომ ის დაუნერეულ წესთა წესია. ხოლო ჭრილობა

ჯერ კიდევ ღიად რომ არის და რომ ვერ იშუშებ და გამოუდმებულ სიმთვრალეში ცდილობ ჩაიკლა, რაც გულში ღრმად გაქვს და ვერასდროს ვერ გამოუშვებ. ახლა რამის თქმა

შენ რომც შეგეძლოს, რა უნდა თქვა, რა უნდა აქო?! გინდა იცხოვრო საკუთარი მხოლოდ თავისთვის უნდა იბრძოლო. ეძებო. ნახო. მაგრამ ამისთვის

უკვე ძალიან გვიანია. ასე იწყება: ბოლო ტკივილზე გაიხურე პირველად კარი და აიძულე საკუთარ თავს გადავიწყება. აგებეს მხარი

ბიჭებმაც უბნის, რადგან მათთვის იყავი უცხო და ყველაფერი უცხო იყო მაშინ შენთვისაც, შენმა ნასვლებმაც ამის შემდეგ იმატეს უფრო. ხოლო დღე ვისაც

რამეს აუხსნი, მოუყვები, ან სულაც უტყვი იქნება თქვენი დიალოგი, მაგრამ გაიგებს, გულში რაც გიღვეს. ან წუხილი რაც კი გაქვს უხვი. ახლა გარიდებს

ყველა თავს. ამ დროს გგონია, რომ თავად შორდები ყველას და შენი იმედებიც უკვე ფუჭია, რადგან ცხოვრებამ ჩაგაიარა. განმარტოვდები. უხერხულია,

რომ მთელი შენი არსებობა ასე განირო, ბოლო მოულო კარგ დღეებს და დღეებს ღიმილის, რა იცი, როგორ მოგენატროს ღიმილი ვინძლო. ყველა ტკივილის

გაქრობას რადგან ვერ ახერხებ, რადგან დაგალა მარტო ტარებამ ამ ყველაფრის, რადგან იცლები, საკუთარ თავსაც უმეორებ, მუდამ, „დამლა ვარ.“ ხოლო შვილები

გაგისხენებენ როგორც უცხოს, ან კი საერთოდ მათი ცხოვრებაც ემსგავსება მუდამ კატორლას და არაფერი არ იქნება მათ სასიკეთოდ. უნდა როგორღაც

ფეხი აუნყო ახალ საწყისს. ყველა ეტაპზე გაუცხოების შიში ჩაკლა, შიში ვერაგი რათა გაუძლოს შენმა გულმა მერე ზედაპირს. მაგრამ ვერავინ

ვერ გცნობს. თავს კვლავაც აიძულე განმარტოებას ისე უყურებ, გახსენება არ გინდა, ხვდები. რადგან ვერაფერს ვერ უშველი ანი ცხოვრებას.

და შეაკვდები.

*
წავალ და ყველა გზა მთავრდება ნაბიჯის გადადგმას ვერ ვასწრებ როგორ მიეწყო ქვე-თავებად ჩემი ცხოვრების ტირაჟი ჯერ იყო უნებლიე ატირება გადაუღებლად წვიმდა არავინ არაფერს გაპატიებს ვნერდი და ვშლიდი და მშლიდა როგორც უცხო სიტყვის მნიშვნელობა გაუგებარი ვარ. მწირავენ ყველაფერი არის მლიქვნელობა არავინ არაა წმინდანი!

*
ახლა დუმილი უფრო რთულია, მე ვერ ვინამე, რომ ვინც შენსავით მარტოსულია — გინამლებს.

გეტყვის, წამოდი, მოვიაროთ შემოგარენი ნამდვილი... ფლიდი... ახლა, როდესაც შენ მოგაგენი — დაემშვიდდი.

წრა

უდაბურ სოფლად. ქვემეხების გაბმულ ხმაურში რელსებზე როცა უხმაუროდ იდგა ვაგონი ქალმა სიკვდილთან უნვერული ვაჟი გაუშვა. და მე ვიგონებ

ამბავს. რომელსაც დასასრული უნდა ჰქონოდა როგორც ზღაპარს. კეთილ ზღაპარს. უფრო ვერაგი იყო განგება. ვაჟი სადღაც მტერთან ომობდა. მაგრამ ვერავინ

იგებდა, როცა შუალამის უწყვეტ გუგუნში დედა კვილით აიკლებდა სოფელს მარტოსულს (მსგავსი ტკივილის გამოხატვას ხელს ვერ შეუშლი). და შინ არ მოსულ

შვილზე დარდები ყოველ ღამე სტუმრად ეწვევა. ის კი სროლისას თვალებს ხუჭავს, ხელებს იფარებს ყურებზე. ამ ხმებს ვერასოდეს ვერ შეეჩვევა. როცა ინათებს,

სტუმრობენ მაშინ ძილის მეფე, სიზმრის ქალღმერთი. და ფიქრებიდან გამორკვევის ვინრო ბილიკზე საბედისწერო ნაბიჯია, ნაბიჯი ერთი. იქვე პირიმზე

ვითარცა მტერი სხვის სახლობზე დაიდებს ბინას. და გადატენილ იარაღთან პირქვე დამხობით კითხულობს ლოცვებს. და ინერს პირფვარს. როცა თოხებით

უკან მისდევდა დედას სადღაც სოფლის ბოლოში ერთადერთ ყანის მოსავალი ჰქონოდათ რათა და დაქანცულნი ბრუნდებოდნენ გვიან მერე შინ და დედა მხართან

თავს ჩამოდედა. ხან ჩათვლემდა. ხდებოდა ასეც ის კი უცქერდა სილამაზეს მალულს ნაოჭში, რომელსაც მერე მოგონებად დრო გადააქცევს. რადგან თვალს მოჭრის

სხივი მზის. უთრთის ყველა ნერვი. სხეულს კანკალი — გაუჩერებლად. დაგუბებულ სისხლს რომ ერევა. მერე გადამფრენ ჩიტებს მიაქვთ ბოლო ამბავი. ბედნიერება

ახლა ძალიან შორია და ისევ იგივე: უდაბურ სოფლად. ქვემეხების გაბმულ ხმაურში ქალი ტაატით მიუყვება რელსებს, მისივე ვაჟი სიკვდილთან საბრძოლველად შორს რომ გაუშვა.

*
ამ ღამეს ქუჩის ძაღლები რომ უშნოდ ყმუიან გაშინებს ვინმე უპატრონოდ კვდებოდეს გარეთ ვისაც არავინ აღარ ყავს და აღარ უცდიან შენ კი დგები და გადარაზულს ამონმებ კარებს.

საქდა

სულ უფრო მეტად მოუხშირეს ქუჩის ძაღლებმა ღამით ყმუილს და უძილობის მთელი კასკადი რომ შემომიტევს, რთული ხდება მერე გაძლება. და მეც გავენამდი

იმაზე ფიქრით, შენთან ერთად, რა იქნებოდა ბავშვობის წლები რომ გამევილო, როგორც წესია, დღე კი უშენოდ გადიოდა და ბინდდებოდა. ვერ მიეჩვია

ჩემი ბავშვობა უშენობის ასეთ სიხშირეს, გამუდმებული ოცნებით და ნატვრით ებრძოდა, მაგრამ ვერაფრით პოულობდა მაინც სიმშვიდეს. რადგან ვერ გრძნობდა

შენი არსება იმ დანაკლისს, რაც ვერ შევივსე რაც არ მშორდება, ერთადერთი, შენზე ფიქრია და უკეთესი იქნებოდა ნასვლა შენთვისვე. წლები მიქრიან,

მაგრამ ბავშვობა უცვლელია. შენი ღიმილიც და ნითელი ზღვა შენს თვალებში უფრო მეტია, ვიდრე გრძნობები. სიყვარული. თუნდაც ტკივილი. უნდა მეტირა,

როცა უშენოდ მივდიოდი ფართო ქუჩაზე ზურგზე ჩანთით და ტკივილებით, ბევრი ტკივილით, რომელთაც, ალბათ, დასასრული უნდა უჩანდეთ. ასე ვერ ვივლი

გულში მექნება შენი მზერა სევდით აღსავსე,
როცა გტკიოდა,
გიჭირდა, მაგრამ შევბა წამსვე
— არ მოდიოდა.

ხელს თუ ჩამჭიდებ, მეხსომება მუდამ სინაზე,
შენი თითების.
— შენთან არასდროს არ ვიქნები ვინმეს ჯინაზე!
— არ მწამს მითების!

მინი

განუყოფელი ნაწილი ვარ ამ მინის. ამ ცის.
ოდეს მარტო ვარ
უმიზნოდ ვუმზერ გამოუდმებით ღამის ქარაფებს,
ოი, რომ ისე გავეცლები ამ წუთისოფელს,
შენ აღარ მოხვალ
და ჩემს სასახლეს ველარავინ მოაგარაყებს —
მინდვრის ყვავილით. ბოლოს ზეცას როდის ახედე?
დავალ ამ მთებზე, მიუყვები მუდამ აღმართებს,
და მინდა ამ მთის გრილი სიო შენს თმას არხევდეს,
აღარასოდეს გათენდეს ან სულ არ დაღამდეს.
ვისსენებ: წვიმა, მატარებლის მომცრო სადგური,
მოგონებაა გამუდმებით, გულს რომ გამოხრავს,
და იყოს ჩემი ბოლო სიტყვა, როგორც დასტური,
მე ნავედი და განგეშორე, და სულ მახსოვხარ!

მამა

რიჟრაჟზე, როცა ხმაურობას იწყებს ქალაქი,
ძილი გაგიტყდა, ველარაფრით ვეღარ განაგრძე,
საკუთარ ფიქრში შეაბიჯებს, როგორც არაკი,
უბრალო კაცი, თავმდაბალი, ზ. კაპანაძე.
მიდის ბეჭებში მოხრილი და ნელი ნაბიჯით,
თავზე ახურავს ძველი ქუდი, მე რომ ვუყიდე,
არ ეჩქარება. ნაბიჯს ადგამს ფრთხილად და მიჯრით,
თითქოს ცხოვრება მობლაგვებულ დანას უყრიდეს
ზურგში და ტკივილს გულწასული სიჩუმით იტანს,
ნაცნობ ქუჩაზე ნაცნობისვე დუქანს დაეძებს,
რათა ტკივილი მიაჩუმოს, განიროს ერთხანს
მისი ფიქრი და როგორც მხდალი, ისე დანებდეს.
მერე, გაუყვეს არეული ნაბიჯით სახლის
გზას და თვალეში დაგუბებულ ტკივილს მალავდეს,
რომლის გამხელას აღარავინ არ მოსთხოვს ანი,
და არც არაფერს კითხულობდნენ სხვები, მანამდეც.
ახლა ის სახლიც უცხო გახდა, მხოლოდ საწოლი
არის ადგილი, მოძალებულ ფიქრს რომ ითმენდა,
მისთვის კი, მხოლოდ ერთი რჩება ამ ქვეყნად სწორი
— მშენებელია და ცხოვრება ვერ აიშენა.
ცოტას საუბრობს, სათქმელი კი თითქოს ყელში აქვს,
მოგროვილ სიტყვებს, ლუკმასავით,
მთელ-მთელად ყლაპავს,
მერე კი ამბობს: „დროს ტკივილი არსად არ მიაქვს,
ნუ დაუჯერებ სხვის ღამაზე და მოყოლილ ზღაპარს.
ამ ცხოვრებაში მხოლოდ თავის მოგინევს თრევა,
თუ ნაიქცევი, ადექი და კვლავ სვლა განაგრძე...“
მამაჩემი კი, ისეთივე არის და რჩება
უბრალო კაცი, თავმდაბალი, ზ. კაპანაძე!

*
მე ველოდები ახლა განაჩენს,
დაინვა ჩემი სულის პორფირი,
რა მეთქმის მეტი, ჰოდა, დანარჩენს
მოვითმენ, შენგან უარყოფილი.
ამ ფარდის მიღმა ცხოვრობს ქალაქი,
და ფარდის შიგნით სიჩუმე სახლობს,
მახსოვს, სიჩუმეს თავი გავართვი,
როდესაც ჩემთან იყავი ახლოს.
ახლა კი ღამეს, ფიქრს რომ შემება,
ნელი ფარფატი ფანტავს მარაო,
საკიდზე ძველი ირწევა კაბა,
არც რამე ხდება საამკაბაო.
არ ვიცი, იქნებ ამის ბრალია
ჩემს ფიქრში მდგმურად დამდგარი ნისლი,
გულს არაფერი არ უხარია,
შენი ნაბიჯის ხმაც კი არ ისმის.
ფარდებს იქით კი მოსჩანს სინათლე
და გარიჟრაჟი ედება ქალაქს,
ვინ მითხრა უნინ მწარე სიმართლე?!
ვინ მომცემს ახლა სიცოცხლის ძალას?!
ყველა სარკმელში დანთებულა
გამოსასყიდად თითო სანთელი,
ალიარება ბევრად რთულია,
საკუთარ თავთან ვიყოთ მართლები.
გახსოვს? იყავი როცა დაღლილი,
საყვედურობდი შენს ბედისწერას,
ნება რომ მომცენ, უმალ გავცვლიდი
ყველაფერს...
უცვლელს ვიტოვებ მზერას.
ვერ გამთელდება, რასაც აქამდე
ნაპრალები თუ გაუჩნდა ბზარი,
ნლები გავიდა, უნდა ვმალავდე,
რომ შენგან კვლავაც არ ისმის ზარი.
ხშირად ჩამესმის წარსულის ხმები,
ის არის ჩემი ანმყოს მხლებელი.

შენ უნდა გეცნე მოხრილი მხრებით,
შეგვესო სივრცე — შეუვსებელი.
მაგრამ აქამდე რაც გამოვილა,
ჩანს, ახლა, როგორც წვიმაში წვეთი,
იცხოვრო სხვისთვის — რა ადვილია...
ვნერდი და ვმლიდი. ვმლიდი და ვნერდი.

*
დღეებს ვერგევი... ახლა თავიდან —
ვიშორებ ძველი ყოფის ნარჩენებს,
ცხოვრება თითქოს უკვე გავიდა,
ნეტავი ვინმე გადამარჩენდეს.
საკუთარ თავსაც სულ გავურბივარ,
მაგრამ თუ ვხედავ სადმე შემთხვევით,
ვხვდები (ამჯერად ვალდებული ვარ!),
რომ ველარასდროს ველარ შევხვდებით.
ვიყავი შენი ღიმილების და ღამეების და
სიზმრის მკემსავი,
გულით ვერავინ გაგაცინებს და
ღიმილს ვერ მოგვერის ვინმე ჩემსავით.
ვერ მოიშორებ, სადაც იქნები,
მოგელანდება ჩემი ჩურჩული
და ეს იქნება, ამ ცხოვრებაში,
შენი სასახლეც, შენი ჯურღმულიც.
არის ადგილი, სადაც მელიან
მიტოვებული ძალღი და ქუჩა,
მივდივარ, როცა ფიქრი ძნელია და
როცა ფიქრებს ბოლო არ უჩანს.
ეს დრო კი ისე სწრაფად გავიდა,
ნლებიც კი თითქოს წამებში მიქრის,
რომ მრჩება მხოლოდ ძაღლის ყმული,
მიტოვებული ქუჩა და ფიქრი.

*
დღეები, რომელიც ვიკმარე,
ძილში ბურუსივით ატანს,
მალე დასრულდება სიზმარი,
სიზმარი დიდხანს ვერ გასტანს...
წვიმამ ჩამორეცხა ფიქრები,
ქარმა აიყოლა სუნთქვა,
ისეთი აღარასდროს ვიქნები,
გული არ გადათქვამს — თუ თქვა...
სახლამდე ძალიან შორია,
შორია სახლამდე, თითქოს...
და ისიც, რაც ასე სწორია,
სისწორის დამტკიცებას ითხოვს...
ნავალ და ნავილებ იმედებს,
უკან მოვიტოვებ განცდას:
რომ რასაც ცხოვრება იმეტებს,
ყოველთვის საჭიროებს ახსნას...
და თუ შემეძლება, ოდეს
სურვილს გავურევი ფიქრში, —
თვალეებს არასოდეს ქონდეს
ამღვრევის საფრთხე და შიში...

*
ახლა,
ეს გზა,
უსასრულო,
აღარაფერს
რომ არ ერწყმის,
ცუდს შემამთხვევს,
უსათუოდ,
ან ავს ამბავს,
რამეს,
შემყრის.
განილევა,
რაც კი არის
დარჩენილი
ჩემში
წმინდა,
ვინმე
თუ მყავს
შემომწყრალი,
აღარ ვიბრძვი,
აღარ მინდა.
სხვას მოვძებნი
საცალფეხო
ბილიკებს
ან
მიუვალეებს,
სხვა
რა უნდა
მოვახერხო?!
ჩემს დარდს
ვინლა
უმკურნალებს?!

ყვავი შემოეჩვია
სოფლის სახლის დახურულ ფანჯრებს,
ჩვენს ბავშვობას მოიპარავს ალბათ...

კიდევ ერთ ხეს შეუბერეს სული
შემოდგომის ცივმა ქარებმა,
კიდევ ერთი ღმერთი მოუკვდა სამყაროს...

რამდენიც უნდა იარო შორს
შენი სამშობლოს მსუსხავი მდელოებიდან,
ცვრიან ბალახზე გავლის უფლებას
მანც შეგინახავს დედაშენი...

საქანელა სიყვარული,
მხარზე დაფრენილმა პეპელამაც კი
შეიძლება დაგამძიმოს
და ჩამოწყდე...

ეპიტაფია ციციხეთელს სასაფლაოზე
ბალახების ნამით ვგრძნობდი სიკვდილს,
მაგრამ მანც ვუცინოდი ღამეს...

სხვისი მოელვარე
ჩირაღდნის ყურებაში
ჩემი ანთებული სანთელი ქრება...

შემოდგომა...
უსახელო საფლავებივით
იკარგებიან ხიდან ფოთლები...

მკვდარ ჩიტს მარხავდნენ,
სიკვდილზე ტირილს სწავლობდნენ ბავშვები...

აღელდებიან კიპარისები,
შენს ჩრდილს რომ ვეღარ დაინახვენ,
მოხუცო მებალევი...

დაბადება

ყაყაოს წამწამების ისრები
ქარის ფრთებს შეეხო...
ნიაკი დაიბადა.

